

MOTÝL

Na samotu
sa nezomiera.

Len to občas bolí.
Kurevsky.

Anna Adamová

Anna Adamová

**Na samotu sa nezomiera.
Len to občas bolí. Kurevsky.**

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Anna Adamová 2008
Design © Motýl' design 2008
Cover photo © Cindy Frey 2008
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl' 2008

ISBN: 978-80-89199-75-4

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

Emily išla za Lindou do nemocnice nakoniec sama. Roman ju odmietol sprevádzať, hoci z rozprávania vedel o jej priateľke skoro všetko.

„Nenúť ma tam ísť, zlato. Mám strach, že by som sa rozreval. Bol som pri tom, keď môj starý otec zomieral v nemocnici,“ povedal jej, keď ju vyložil z auta na nemocničnom parkovisku. Emily to chápala, aj ona mala od rána zovreté hrdlo a v celom tele zvláštnu ťažobu. Uvedomila si, že okrem desivej správy o Lindinom zdravotnom stave ju prekvapivo zaskočili výčitky svedomia. So svojou najlepšou priateľkou hovorila za posledné dva mesiace len raz, nedokázala si na ňu nájsť čas. Alebo nechcela? Zakaždým, keď si predstavila ich posledné stretnutie, pocítila rozpaky. Všetko bolo odrazu iné a jej vlastné šťastie akoby nemalo v priateľkinom živote miesto. Nie, Linda jej nič nenaznačila, živo sa zaujímala o všetky zmeny v Emilinom živote, keď však rozprávala o sebe, v hlase mala čosi viac ako len smútok. Niečo, na čo Emily nedokázala reagovať. Svoj rozchod s Belom spomenula tak úsporne, že to Emily vyrazilo dych a dvojmesačnú návštevu u otca zúžila do smutného poznania smrteľnosti. Emily nechápala, čo sa stalo. Belo bol predsa Lindina životná láska a o stretnutí s otcom snívala dlhých dvadsať rokov, počas ktorých sa nevideli! Ešte aj Lindin vzťah k matke sa závatne zmenil. Emily sa cítila čudne, keď počula v priateľkinom hlase chápanosť pre matkinu chorobu a dešpekt k otcovi, ktorého dovtedy tak nekriticky zbožňovala. Zoči-voči tej zmene sa nedokázala vysmievať zo šibnutého vzťahu svojich vlastných rodičov, nedokázala pohrdlivo odfrknúť nad novou posadnu-

tosťou matky vniesť do ich rodiny akúsi reklamnú lásku. Takú, akú vidno v šotoch na zdravotné poistenie. Matka nedávno kúpila na vidieku chalupu a presviedčala Emily, že len čo ju dá do poriadku, budú tam tráviť rodinné vikendy. No určite! To by sa jej matka musela zmeniť v prvom rade vo vzťahu k Romanovi, ktorého neprijateľný pôvod predhadzovala svojej dcére minimálne raz do týždňa. Emily nedokázala hovoriť pred Lindou o týchto problémoch, pripadali jej smiešne maličerné v porovnaní so zmenou, ktorú v priateľke vycítila. Čo sa to v tej Amerike stalo, vrátilo jej hlavou. Kam sa podelo to živé dievča, s ktorým sa kamarátila celé roky?

A potom prišiel Lindin pád zo schodov a jej kóma. Aj po dlhých týždňoch ležala Linda na nemocničnom lôžku viac mŕtva ako živá. Emily sa so smútkom dívala na bledú priateľkinu tvár.

Pomaly k nej natiahla ruku a dotkla sa jej štíhlych prstov. Boli prekvapivo teplé.

„Je mi to tak ľúto,“ zašepkala.

Linda vnímala hlas v miestnosti a viečka sa jej občas slabo zachveli. Podľa krokov poznala sestričku, ktorá sa jej najčastejšie prihovárala a podľa hlasu primárku, ktorá ako prvá použila slovo exitus. Linda sa nebála smrti. Veľmi chcela povedať všetkým tým ľuďom, ktorí sa striedali pri jej posteli, no najmä ockovi, ktorý vždy nezakryte plakal, aby sa o ňu netrápili, že necíti ani bolesť ani žiaľ a že je pripravená na odchod. S týmto svetom ju spájala už len jej zlyhávajúca telesná schránka, nad ktorou sa občas vznášalo jej vedomie...

Belo sedel na gauči a driemajúca Matilda mu pokojne od-fukovala do ucha. Hoci jedným okom pozeral akýsi dokumentárny film o vojnových lodiach, hlavou mu vírili tisícky

myšlienok. O ňom, o deťoch, o Matilde. Vlastne Ivane. Až niekoľko týždňov po ich zoznámení sa mu Maty prekvapivo priznala, že sa v skutočnosti volá Ivana. Jej vysvetlenie bolo rovnako nečakané ako stručné. Keď zistila, že je tehotná s Ivanom, grázlom, ktorý ju tajne okrádal o peniaze a šperky a ktorý sa po strašnej hádke akoby vyparil z povrchu zemskeho, keď ostala sama, bezbranná, prepustená hormónmi a bez akejkoľvek predstavy, čo bude ďalej, všetkým svojim známym vraj oznámila: „Volajte ma radšej pani Piča, čo aj som, alebo trebárs Klotilda, Matilda, ako chcete, ale už nikdy nie Ivana.“ Belovi pri tej historke skoro zabehlo, Maty nikdy nepoužívala vulgárne slová. Jej výbuch však vnímal ako prejav zúfalstva a zranených citov. Ivana na svojom želaní dôsledne trvala a keďže sa všetci zhodli na tom, že Matilda je najnormálnejšie a najpoužiteľnejšie z ponúkaných oslovení, odvtedy bola proste Matilda, Mat... Maty, ako ju volal Belo.

Už niekoľko mesiacov prežíval s Maty pokoj, ktorý nezažil so žiadnou z vydajachtivých dvadsiatok, a už vôbec nie s tými internetovými pipkami, ktoré filmoval pre toho diabla Rusnáka. S Maty bolo všetko iné. Bola múdra, skúsená, vedela, že muž bude pri nej rád, keď mu bude dobre a podľa toho sa aj správala. Alebo taká proste bola? Nikdy ho nezaťažovala otázkami o budúcnosti, nikdy nenaznačila, že by mali vo vzťahu pokročiť, hoci jej syn Kristián na Belovi vyslovene visel. Len akýsi smutný tieň v jej očiach hovoril, že vie o živote svojej a že by sa možno rada opýtala, keby... A Belo sa tiež nepýtal na jej bolesti a strachy, bol normálnym mužom, ktorý sa ženských trápení bál ako čert kríža. Bela dojímal, že sa Maty nikdy nesťažovala, hoci muselo byť pre ňu namáhavé starať sa sama o malého syna a chod domácnosti, lebo s Belovou prítomnosťou nikdy nemohla naisto počítať. Dojímal ho aj to, ako ho Kristián zbožňoval. Keďže malý nikdy nevidel toho gemblera, čo ho splodil, hovoril mu tá a neskôr oco.

Aj Belo mal rád Kristiána. A mal rád túto ženu, ktorá aj dnes, ako po väčšinu ostatných večerov, zaspala pri televízore.

No teraz už toho sám začínal mať dosť. Matildin dvojizbák. Jeho dvojizbák. Denne prekonávali vzdialenosť desiatich kilometrov, aby sa navštevovali, minuli tony benzínu, aby porozvážali nákupy, deti a psa. Niekedy aj viackrát za deň. Znova a znova. On, ona, deti, pes. Už skoro pol roka. Onedlho ju bude musieť zobudiť, aby ho odprevadila domov. Domov. Domov? Je jeho byt ešte jeho domovom? Už tak dávno v ňom Belo nežil. Nie naozaj. Chodil si tam prať, občas tam jedol a veľmi často spal. Matilda mu tam žehlila a upratovala, keď sa na prejavy jeho zaneprázdnenosti nemohla pozeráť. Ale v skutočnosti bol doma... kde? Predsa tam, kde boli ONI. Jeho ľudia a jeho Brit. Vlastne mu bolo jedno, kde sa práve ich idyla odohrávala, museli tam byť oni. Matilda, Kristián a jeho vlastný syn Tomáš, ktorého matka púšťala z domu tak často, až to Belovi bolo čudné. No a, samozrejme, najstarší priateľ človeka – jeho vlk. Tak ho občas volal, keď behali lesom. V takých chvíľach si pripadal ako jaskynný človek, ktorého sprevádza verné zviera a chráni ho pred ostatnými divými zvermi. Robilo mu dobre mať Brita pri sebe. A Matildu. A chlapcov. Chcel ich mať pri sebe stále častejšie. Nepatrne sa pohlol a Matilda zažmurkala:

„Už musíš ísť?“

„Maty, poďme sa rozprávať. Čo keby som neodišiel? Už nikdy?“

Matilda ani nemrkla:

„Veď nechod!“

„Maty, čo na to hovoríš? Vážne!“

„Ako... čo? Nerozumiem.“

„Čomu nerozumieš?“

„Prečo sa na to pýtaš... Veď to dobre vieš. Chceš tu byť a my ťa tu chceme. Aké sú ďalšie otázky?“

„Nie, Maty, nechcem byť TU, chcem byť PRI VÁS. Tento byt je veľmi malý, poďme mať svoj, náš... Za dva malé jeden akurát, dúfajme, že dosť veľký aj pre našu princeznú.

„Princeznú?“ Mat sa štipala do ruky, či sa jej nesníva. „Zošalel si? Vieš vôbec, čo hovoríš?“

„Hovorím, že by sme mohli spolu naozaj žiť. A tiež, že by sme sa mohli zobrať. Ako svadba, vieš?“ Len čo tie slová Belo vyslovil, okamžite sa ich zľakol. No boli vonku a on ich nevezal späť. Matilda sa zdvihla a na hodnú chvíľu sa zamkla v kúpeľni. Pustila si studenú vodu na ruky a potom si pomaly ľadovými prstami masírovala tvár. Ešte pred chvíľou sa jej snívalo presne to, čo každý deň... Že pri jej dverách zazvonil opitý Ivan a smial sa jej do očí:

„Počul som, že sa máš dobre, cica. To som rád. Som rád, že sa má dobre aj môj malý Ivanko.“

„Ty zloduch,“ zakliala vždy Matilda a sotila ho zo schodov. Nechcela ho zabiť, len si neželala, aby bol pri nej. Posledné, čo videla, bolo Ivanovo tlsté telo rútiace sa kamsi dolu. V ústach jej ostala pachúť strachu, bolesti a hnevu. Najradšej by kričala, no nemohla vydať ani hláska. A potom sa s ňou pohol celý svet a ona bola v Belovom náručí. V náručí muža, ktorého milovala, ktorý bol k nej slušný, ktorý mal rád Kristiána a očividne aj svojho syna Tomáša. No paradoxne sa k nej v snoch vracal Ivan a ona sa po prebudení len ťažko zbavovala pohľadu jeho lesklých očí. Teraz sedela na vani a premietala si v duchu niektoré etapy života. Pochádzala z úplne obyčajnej rodiny. Žili skromne, no rodičia ju milovali a vychovávali s láskou. Otec, žiaľ, zomrel na mozgovú príhodu, keď mala šesťnásť a ona sa s tou stratou doteraz nevedela vyrovať. V puberte začala tancovať najskôr vo folklórnom súbore, potom v súbore moderného tanca, ktorý aj viedla. Keďže spolupracovala s dobrým choreografom a osvedčili sa na mnohých módnych prehliadkach, Maty vďaka svojej výraznej

pohybovej kultúre a javiskovému šarmu dostávala stále častejšie ponuky na modeling. Dokonca pomáhala organizovať aj festivaly tanca a pohybovala sa v zákulisí niekoľkých veľmi dôležitých umeleckých projektov. Darilo sa jej, mala peňazi viac ako väčšina kamarátok a dokonca ako dvadsaťšesťročná zdedila malý byt po babičke. Ako krásna žena vo svetle reflektorov mala veľa nápadníkov, i nevydarených lások. Keď sa zoznámila s Ivanom, začala veriť na zázrak. Dovtedy ju každý muž nechal, alebo opustila ona jeho pre inú ženu na obzore. Bývalú, či budúcu. Ivan sa jej tých pár mesiacov držal ako kliešť a chvíľu si myslela... No potom ju okradol a zmizol, keď bola tehotná a ona sa po prvýkrát začala boriť s prekážkami, s ktorými nepočítala. Ivan bol preč, na jeho pomoc sa nemohla, ba ani nechcela spoliehať, pre rastúce bruško musela modelingové ponuky odriekať a to sa v tomto biznise neodpúšťalo. Keďže si nevedela sama seba predstaviť v role nosičky kávy pre akéhosi generálneho, žila z úspor. Po pôrode sa jej štandard výrazne zmenil. Zrazu nemala ani na to, aby pozvala kamarátku na kávu. Po pokrytí mesačných platieb jej ostávalo na deň štyridsaťšesť korún a to sa musela riadne obracať. A potom sa objavil Belo a do jej života sa vrátila nečakaná pohoda. Napriek „cestovaniu“ medzi dvomi domácnosťami, napriek novým povinnostiam. Belo za väčšinu nákupov nechcel od nej ani korunu, bol rád, keď ho doma čakala výborná večera. A tento Belo jej pred chvíľou povedal čudné veci. Tento pracovne nadmieru vyťažенý a úspešný muž jej navrhol... Manželstvo? Či si len chcel zaistiť vlastný pokoj a pohodlie? Bola doňho zamilovaná, no uvedomovala si, že život s mužom nie je rozprávka, že bude stále viac praktický ako romantický. Dúfala, že to všetko povedal preto, že chcel byť s ňou, no v kútiku duše hlodali pochybnosti. Ako by to bolo, čo by bolo, keby... Čo bude o rok a o päť. Bola hrdá na to, že sa zatiaľ vždy dokázala o seba a synčeka postarať,

no nebola si istá, ako dlho to takto vydrží, chvíľami sa cítila poriadne unavená. A vedela, že by jej tí dvaja strašne chýbali a vôbec, že cesta naspäť neexistuje.

Teraz chcela byť chvíľu sama. Prialo si, aby Belo nebol za dverami a nepočúval jej plač. Dávala sa do svojich unavených očí, dívala sa na prvé vrásky, ktoré si všimla len prednedávnom. No boli tam a pripomínali jej, že život vždy a za každých okolností ide ďalej a ani ona nebude mladšia, že aj pre ňu prišiel čas byť už s niekým naozaj a navždy.

Voda v kúpeľni tiekla nekonečne dlho. Belo pristúpil k dverám.

„Maty, si v poriadku?“

Spoza dverí sa ozvalo niečo ako hlasný vzlyk, smrknutie a potom Matildino neboj. Vrátil sa do izby a znovu vkĺzol na sedačku. Lutoval, že nie je u seba, toto bol presne ten okamih, keď by si do DVD prehrávača vložil svoju hudbu. Potreboval utíšiť v sebe búrku pocitov. Nie, nechcel zobrať svoje slová o svadbe a spoločnom bývaní späť, len... rozmýšľal, prečo ich povedal. Nebolo to pre nepohodlnosť tohto nového života, hoci už nemal dvadsať, aby sa večne túlal v noci ulicami. Nebolo to pre stiesnené priestory, ktoré ho priviedli na myšlienku vybrať niečo väčšie... Bolo to... Kua, hovorí sa tomuto láska, alebo už naozaj starne. Slová ľúbim ťa nehovoril babám ani ako pubertiak, v posteli hovorieval ženám chcem ťa. Tak prečo Matilda? Prečo nie napríklad Tomášova matka Gabina? Prečo si Gabu vtedy nezobral, hoci dnes bol pri pohľade na svojho syna Tomáša úprimne šťastný? Bol primladý? V myslí sa mu mihla ďalšia spomienka na jednu porcelánovo bielu tvár, hriechne zmyselné telo a trochu šikmé oči. Večne smutná Linda s únavne depresívnou matkou a zbabelým otcom,

ktorý zdrhol do USA, aby sa mohol venovať kariére. To bola Lindina verzia, no on tušil, že Lindin otec sprostou utiekol od chorej ženy a malého dieťaťa. Zamračil sa. Aj on pred rokmi „zdrhol od Gabiny“. Necítil sa vtedy dosť silný na všetky tie ženské vrtochy, tehotenské chuťky, popôrodné depresie, detský plač a choroby. Aký paradox! Utekol od starostlivosti a zodpovednosti, aby sa o desať rokov zamiloval do ženy, ktorá ho odzbrojovala svojou zraniteľnosťou. Pretože Linda bola zraniteľná ako dieťa. Do pekla s Lindinou cestou do Ameriky, do pekla s jej úrazom. Nebyť toho jej pádu a poranenej chrbtice, bol by s ňou. No potom bolo už len nemocničné lôžko a Lindina kóma. Pri pohľade na krásnu mĺkvu tvár a skeptické odpovede lekárov bezmocne zatínal päste. Druhýkrát v živote si prial vrátiť čas. Nebol však superman. Keby bol, tak by sa jeho sestričke Ninke pred rokmi podarilo ubrzdiť sánky a ona by nevyletela na zľadovatenú cestu v okamihu, ako sa prirútil nákladiak. A o dvadsať rokov neskôr by sa žena, ktorú ľúbil, nezrútila z nemocničných schodov. Nina a Linda. Obe miloval a obe „stratil“.

Voda v kúpeľni stíchla, dvere sa otvorili. Belo sa zadíval do Matildiných rozžiarených očí a odrazu všetko pochopil. V jej pohľade bolo to, čo ho na ženách najviac vzrušovalo. Absolútna oddanosť. S takou mu voľakedy ovíjala útle ramienka okolo krku jeho sestra, s takou sa mu vrhala do náručia Linda.

„Ľúbim ťa,“ povedal odrazu prekvapivo a natiahol k Maty ruku.

Lindin najlepšiu kamarát Dave vo svojej nemocničnej izbe nezakryte plakal. Práve mu volala Emily, že Lindin stav je beznádejný. Vraj sa má pripraviť na najhoršie. Dávidovi prešiel po chrbte mráz. Dá sa na smrť iného pripraviť? Mnoho-

krát sa o tom s Lindou rozprávali, každý by doprial tomu druhému rýchlu smrť bez utrpenia, no ani jeden si to nepredstavoval v blízkej budúcnosti. Pamätal si na jeden z tých rozhovorov živo, ako keby sa odohral včera. Pozerali spolu nejaký „neškodný“ film, takže naozaj nevedel, prečo Linda začala o smrti. Je možné, že už vtedy niečo cítila? Dávida fascinovala predstava, že voľakedy ľudia cítili príchod smrti. Podľa toho, čo sa dozvedel, Linda bola chorá už dávnejšie, ten pád z nemocničných schodov bol len dôsledkom jej vyčerpania a slabosti. Chcel ju ísť omažite pozrieť, kašľať na predpisy, no lekári mu to nedovolili.

„Dávid, budem s tebou hovoriť na rovinu, akýkoľvek emocionálny tlak môže skomplikovať tvoj stav. Chceš sa predsa vyliečiť, nie?“ povedal mu jeho psychiater a odmietol mu podpísať priepustku. Cítil, že lekár má pravdu, spoznal ho za tých niekoľko týždňov viac, ako on poznal sám seba. Keď sa na sedeniach díval do Davovej tváre a v tvári mal ľudské teplo, Dave pociťoval jedinú túžbu – hovoriť o sebe, o všetkom, čo ho trápi, zveriť sa tomuto človeku tak, ako sa ešte nikomu nezveril. Okrem Lindy. Do čerta, tak veľmi ju chcel vidieť, bola mu viac ako sestra. Nikdy nezabudol na deň, keď sa spoznali, ani na prvú vetu, čo mu napísala.

V ten deň surfoval po nete len tak, nehľadal nikoho konkrétneho, chcel si len pokecať. NEŠIEL BY SI SI SO MNOU ZATANCOVAŤ? zablikala mu odrazu rýchla správa. Klikol si na profil toho dievčaťa, a keď si prečítal jej slová o smútku, mal pocit, že číta o sebe. Písali si každý deň, neskôr sa stretli a zistili, že bývajú len niekoľko ulíc od seba. Bola ako on, snívala o deťoch a láske na život a na smrť. Aj on o takej sníval. Keď spoznal Samka, mal pocit, že sa jeho sen splnil. On mal Samka a Linda mala Bela. A potom sa odrazu všetko pokašľalo a ich lásky sa prepadli kdesi do pekla. Dave pocítil v ústach horkosť. Nezvládol Samuelovu zradu, nechcelo sa

mu žiť. Húkajúca sanitka bolo to posledné, čo si pamätal z toho strašného dňa, keď videl Samka objímať iného muža.

Keď ho Linda neskôr navštívila na psychiatrii, bol otupený a jej úpenlivé prosby, aby zabojoval, sa od neho odrážali ako lopta od steny. Odchádzala s plačom. Dnes by jej povedal, že bojuje zo všetkých síl, že naozaj chce...

„Bolo to zlé?“ spýtal sa Roman, keď sa Emily vrátila domov s očami červenými od plaču.

„Ach, Romko, nepýtaj sa ma... Bolo to... je to svinsky nespravodlivé... Prečo ona?“

„Život nie je spravodlivý, Emka!“ povedal Roman a pritúli si ju k sebe. Emily zodvihla k nemu smutné oči a pritisla pery na jeho ústa. „Chcem sa s tebou milovať,“ pošepla.

Romanovi sa skoro rozletelo telo. Tisíckrát ju počul povedať túto vetu a vždy ho rovnako vzrušila. Milovali sa vášnivo ako vždy, no jemne, Roman podvedome dával pozor. Niekedy sa mu zdalo, že na Emiline tehotenstvo myslí viac ako ona sama.

„Kedy to chceš povedať vašim?“ spýtal sa neskôr, keď ležali na posteli a on sa hral s hodváhom jej medových vlasov.

„A musíme?“ usmiala sa Emily.

„Nooo, nemuseli by sme... ale čochvíľa to bude fakt vidieť,“ pohladil ju po brušku.

„No a? Naši k nám nechodia a v robote sú mi všetci voľní.“

„No hej, ale na fotkách budeš mať veľké brucho,“ usmial sa Roman.

„Na fotkách?“ posadila sa Emily prekvapene. „Na akých fotkách?“

„Predsa na svadobných. Alebo ty nechceš mať zachytený ten úžasný okamih, keď ma uvidíš po prvý a posledný raz v obleku?“

„Ježíííín, to je akože tvoje požiadanie o ruku?“

„Bingo! Alebo som si mal pri tom klaknúť?“

„Áno, chcem, aby si si klakol,“ smiala sa Emily a po tele sa jej rozlievala bláznivá radosť.

Roman sa zošuchol z postele a obradne podal Emily ruku. Stála pred ním nahá a nádherná ako bohyňa lásky. Roman začínal chápať všetkých tých hudobníkov, maliarov, sochárov a fotografov, ktorí zvečňovali nahé ženské telo. Nevidel nikdy nič krajšie, ako toto dievča s rozpustenými vlasmi mäkko splývajúcimi po pleciach až po vypuklinu prs.

„Niečo si chcel urobiť,“ vyrušila ho s úsmevom.

Roman si zaboril tvár do Emilinho lona.

„Vezmeš si ma?“ zašepkal.

Emily sa zošuchla k nemu a namiesto odpovede ponorila ústa do jeho úst. A keď neskôr Roman zaspal a ona sa márne snažila privolať do vzrušenej mysle pokoj, vykĺzla z postele a napísala svojej sestre mail:

Moja najdrahšia,

čas letí ako šialený, ani sa mi nechce veriť, že si preč už tak dlho. Neuveríš, čo sa dnes stalo. Roman ma požiadal o ruku a ja som povedala áno. Teda, nie že by mi záležalo na papieri, ale... Kat, chcem ho, strašne ho chcem. Nedokážem Ti ani len opísať, aký je úžasný, rozprávame sa o všetkom a to som ešte nikdy nezažila. Občas si myslím, že keby sa niečo stalo, nevedela by som už bez tých rozhovorov žiť. No vidíš, aký som blázon, len teraz ma požiadal o ruku a ja už myslím na blbosti. Je to asi preto, že som bola za Lindou. Ach, Kat, život je občas strašná sviňa. Dobre, že si tam nebola, ledva som to ustála bez revu. Celý čas, čo som sa na ňu dívala, som si opakovala: Prečo? Prečo práve ona? Kat, ona si predsa pretrpela v svojom živote tak veľa. To, s tou jej matkou muselo byť peklo, neviem si predstaviť, že by sa mi matka pred očami ládovala liekmi a nepretržite kľučala, aj

keď naša mama vedela človeku tiež parádne otráviť život, ale u nás bola aspoň sranda. Pamätáš, ako sme mamu vytáčali na rodinných oslavách? Zlatko, strašne mi chýbaš, chýba mi naše bláznenie a Tvoj smiech. Viem, mám Romana, ľúbim ho, ale okrem neho nemám nikoho. Vieš, čo je zvláštne? Okrem Lindy som nikdy nemala žiadnu dôvernú priateľku. Mala som Teba a mala som Lin, všetky tie trafené baby v škole mi išli na nervy. Ale o tom som nechcela... V poslednom liste si sa pýtala na mamu s otcom. Naši k nám skoro vôbec nechodia, matka sa za každým na niečo vyhovori... A ocko? Ten je duchom úplne inde. Kat, neviem, čo sa to s našimi deje, nikdy neboli takíto. Mama síce na neho celý život ziapala a ocko bol vždy predposratý, ale teraz sa mi zdá, že skoro vôbec spolu nekomunikujú. Nezdá sa Ti to šialené? Po tridsiatich rokoch spoločného života sa správajú k sebe ako cudzí ľudia. Viac teraz rozmýšľam o živote, robí to asi to moje tehotenstvo, pche, vraciam každé ráno ako ožran. A možno to robia rozhovory s Romanom. Vieš, keď počúvam o jeho rodine, cítim v sebe odhodlanie robiť to všetko presne tak ako oni. Aby aj moje vnúčence raz na mňa spomínali ako na super babku. Ha-ha. Viem, že sa usmievaš nad týmito mojimi múdrosťami a keby si bola pri mne, asi by si si tukla na čelo, že mi hrabe. Nehrabe mi, ja len nechcem byť ako naša mama...

Em.

Cathy si čítala sestrin mail riadok po riadku. Vyvolal v nej krásne aj smutné spomienky. Nie, nevysmiala by sa Emily, rozumela jej. Aj ona túžila po čomsi inom, ako bolo ich detstvo s hysterickou matkou, zvráteným strýcom a desivými snami. Pred rokmi to riešila útekem z domu, no nevyriešila nič. Potom prišlo Írsko, ten modrooký hnusák, čo jej dal prvýkrát ochutnať crack, odvykacia kúra a nakoniec život s Arnom. S rozprávkovo bohatým a bezcitným Arnom. Nakoniec opustila aj jeho a vrátila sa domov, aby mohla začať

od začiatku. Nepodarilo sa jej to. Práve naopak. Temná minulosť ju dobehla a vymrštila do vzdialeného sveta. A tak sa už pol roka potíkala po cudzej krajine hľadajúc seba a pevnú pôdu pod nohami. Napriek všetkým pochybnostiam neprestávala dúfať, že sa raz svojho BOHA dotkne...

Lindina mama práve polievala kvety na balkóne, keď taxík jej exmanžela Jána Varinského zastavil pred domom. Ján popravde ani nevedel, prečo prišiel. Možno podvedome potreboval čosi „upratať“ v predtuche katastrofických udalostí najbližších dní, aj keď roky, ktoré uplynuli od jeho odchodu, veľmi veľa na situácii zmenili. Pred dvadsiatimi rokmi opúšťal hysterickú žiarlivú manželku a malé dievčatko. Odchádzal do USA za vidinou života, o akom v socialistickom Československu nemohol ani len snívať. Plat, ktorý mu tamojšia univerzita ponúkala, mu vyrazil dych, aj keď dobre vedel, že v USA nezoženie rožok za tridsať halierov. V jeho domovine boli síce lacné rožky, no okrem toho NIČ, aj keď ho vzdelanie, talent a skúsenosti predurčili na veľkú kariéru. Bolo však len otázkou času, kedy ho pre jeho buržoázne názory niektorý z kolegov či nadriadených udá a on skončí ako učiteľ technického kreslenia. Nebol dôvod váhať, no on váhal. Miloval svoju dcérku vždy pripravenú zahrnúť ho nekončným prívalom nových zážitkov. Bola jeho slniečkom. No život s jej mamou bol preňho zo dňa na deň neznesiteľnejší. Každý deň sa vracal s väčšou nechutou z práce a každý deň sa vracal o čosi neskôr. Nakoniec sa rozhodol a odletel. Svoje rozhodnutie tisíckrát oľutoval a tisíckrát preň našiel ospravedlnenie. V ďalekej cudzine naplnil svoj profesijný sen a s dcérou neskôr sníval ten druhý – tajný, že raz budú znovu spolu. Muselo prejsť dvadsať rokov, kým ho konečne

navštívila a on jej mohol ponúknuť pobyt u seba a kariéru, po ktorej túžila. Linda už-už súhlasila, no osud rozhodol ináč. Stačil jeden okamih a ona sa ocitla v kóme, z ktorej nebolo návratu. Chcel si klamať, chcel dúfať, no život z jeho dcéry unikal deň čo deň. Lindin stav ho prinútil pred dvomi mesiacmi priletieť do Európy a výčitky svedomia ho hnali navštíviť exmanželku, s ktorou sa nevidel od svojho odchodu do USA. Linda mu mnohokrát naznačovala, že matka je na tom zle, že berie silné lieky, takže jej občas pripomína zdrogovanú trosku. Nech to už bolo akékoľvek, bol tu a bol rozhodnutý konečne sa s Evou porozprávať. Čakala ho vo dverách.

„Čo tu chceš? Po toľkých r... rokoch?“ vykoktala Varinská, keď Ján zadýchane vystúpil na posledný schod.

„Eva,“ začal a potom si všimol v jej očiach zlé plamienky. Ó, Bože, čo to má v sebe? Linda mu rozprávala, že mama zapíja lieky alkoholom a jemu sa pri tej predstave obrátil žalúdok. Nemal rád opité ženy, hnusili sa mu.

„Zobral... zobral si mi dieťa, moje jediné dievčatko... Nemal si na to právo. Teraz zomiera a ty si na vine! Len ty, ty sviniar!“

„Eva, prestaň bláznit! Ako som zavinil jej chudokrvnosť? Alebo som ju vari ja zhodil z tých schodov?“

„Ochorela, keď bola za tebou. Tam, v Amerike, v tom prekliatom New Yorku, dovtedy jej nič nebolo,“ brblala namáhavo. „Ktovie, akí teroristi ju otrávil.“

„Eva!“ Varinský sa chytil za hlavu. Toto nepredpokladal ani v najhorších predstavách. Chcel sa porozprávať, nie upokojovať blúzniacu ženu.

„Pani Varinská, potrebujete pomoc?“ ozvalo sa z poschodia pod nimi. Sladkastý mužský hlas patrilo stvoreniu veľmi dobre sa hodiacemu do Tolkienovho sveta. Ak by bol len trochu nižší, Varinskému by sa zdalo, že už blúzni aj on. Videl všeličo,

no tento škriatok bol na pohľadanie. Bol to však len starostlivý sused Schwarz, ktorý na chodbe začul Varinskej krik.

„Už som na odchode...“

„Ďakujem, pán Schwarz, že ste tu, ten muž ma chcel napadnúť. Otrávil mi dcéru a teraz chcel aj mňa,“ vykrikla Varinská. Boli to posledné slová, ktoré Ján počul. Dnes naozaj nepotreboval viac.

Matilda v ten večer odprevadila Bela, ktorý musel do ranej porady skontrolovať akési štatistiky, a natiahla sa na svoj obľúbený červený gauč. Zamotala sa do obrovskej huňatej deky, hoci jej nebolo chladno. Potrebovala cítiť embryonálne bezpečie, chĺpky z deky ju príjemne štekli po tvári a ona sa skrútila do kľbka, aby v polospánkovej malátnosti mohla rozmýšľať. To, čo jej Belo povedal, nebol žart. Cítila to, nebola už dievčatko a Belo nebol prvý chlap, čo ju... Čo vlastne? Miloval? Rozbabral? Nechal? Je isté, že tí predtým ju milovali, takže až dodnes asi tajne počítala s tým, že ju aj Belo nechá. Vlastne si nevedela predstaviť, že by ju niekto mohol milovať a brať takú, aká bola, so všetkým, predovšetkým s Kristiánom. Od narodenia Kristiána si myslela, že ak aj nejaký muž bude milovať ju, Kristiána bude len trpieť. No tento vysokopostavený krásny vtipný muž akoby sa našiel v myšlienke byť otcom rodiny. Fascinovane sledovala, ako sa dokázal celé hodiny hrať s Kristiánom, hoci prišiel z roboty unavený. Nemala žiaden dôvod neveriť, že sa tí dvaja zbožňujú, no doteraz to brala ako čosi medzi krásnou hrou a zázrakom prírody. V kútiku srdca sa pripravovala na to, že sa vynorí nejaká manželka, iná milenka, ďalšie dieťa, alebo aspoň preťaženosť v práci, pre ktoré bude mať Belo stále menej času a nakoniec ich vzťah vyprchá do stratena. Bolo to príliš krásne, aby to

mohla byť pravda. Pre ňu. Dodnes čakala na nejaký problém alebo podraz. Od začiatku bol pre ňu ich vzťah nepochopiteľný, akoby sa malo vynoriť nejaké „ALE“.

Zoznámili sa na vianočnom večierku Belovej firmy, kam sa dostala vďaka kamarátke, ktorá nemala koho pozvať na druhú pozvánku. Maty padlo veľmi dobre na chvíľu vypadnúť z kolotoča materského workoholizmu a vrátiť sa medzi ľudí, ktorých aspoň z videnia poznala. Večierok sa totiž začal skrátеныm divadelným predstavením, po ktorom boli všetci pozvaní na malé občerstvenie. Také malé občerstvenie, že sa Matilda nafúkla o celú konfekčnú veľkosť hneď vo dverách, keď to všetko zbadala. Po chvíľke oficiálnych poďakovaní na všetky strany sa zábava rozbehla v úzkych skupinkách pri jednotlivých stoloch. Zrazu sa ktosi potkol o jej stoličku a hoci vedľajšia prázdna stolička spadla, nakoniec muž udržal balans, aj keď sa musel poriadne udrieť. Jeho ruka pri páde zachytila Matildino rameno.

„Nestalo sa vám nič, slečna?“ počula nad sebou hlboký hlas, keď sa splašene otočila.

„Nie. A vám? Určite máte minimálne zlomenú nohu,“ povedala starostlivo, no keď videla, že sa naozaj nič nestalo, s úľavou sa usmiala.

„No, udrel som sa poriadne, ak dovoľíte, na chvíľu si u vás sadnem, noha ma hrozne bolí,“ zdvihol prázdnu stoličku a naozaj si prisadol.

O chvíľu prišiel jeho kolega a vo štvorke s Matildinou kamarátkou vytvorili debatný krúžok do skorého rána. Gentlemani ich rozviezli taxíkmi domov, vymenili si vizitky a odvtedy Mat bez Bela neprežila ani deň. Akosi jej ostal. A dodnes čakala na nejaké „ALE“, no prišlo čosi celkom iné.

Emily vytočila matkino číslo s naivnou nádejou, že raz sa môže stať aj zázrak a jej matka sa bude správať normálne.

„Mami, v stredu o šiestej vás s otcom pozývam do Paparazzi. A mám pre vás prekvapenie.“ Emily sa usmiala pri pomyslení na Romanovo požiadanie o ruku.

„Prekvapenie? Aké ty môžeš mať pre nás prekvapenie? Nevieš, že ťa mám zmapovanú ako vlastnú kabelku? Chceš nám oznámiť, že odchádzaš ako dobrovoľníčka do Afriky zachraňovať šimpanzy, slony, muchy tse-tse, alebo také čosi,“ proročkovala úplne neomylné. „A nahovoril ťa na to ten tvoj chlap, bol by toho schopný. Minule som vás videla na Korze, držali ste sa za ručičky ako pubertiaci.“

Takže nie, pomyslela si Emily, zázrak sa nekonal.

„Mami, dokážeš si ty vôbec predstaviť niečo pozitívne? Pekné? Milé? Veľmi mi záleží na tom, aby ste prišli, no nútiť ťa nemôžem.“

„Moje dcéry mi v poslednom čase pripravujú hlavne nemilé prekvapenia, ale uvidím. Na stredu zatiaľ nič nemám.“

„Dobre, mami, čakáme vás. A teším sa,“ zachvel sa Emily hlas, no v tej chvíli už stláčala na mobile červené tlačidlo.

V dohodnutom termíne sa ukázal len otec a na tvári mal ten svoj pokorný výraz.

„Emily, mama sa necíti dobre. Ostala doma, ale pozdravuje vás,“ obrátil sa k Emilinej spoločnosti.

Za stolom sedel okrem Emily manželský pár asi v jeho veku a príjemný mladý muž. Všetci boli pekne oblečení, na tvárach úsmev. Na stole bola váza s obrovskou kyticou.

„Tati, dovoľ mi predstaviť ti Romana... Budeme sa brať.“

V tej chvíli Emil skamenel s pohľadom upretým kdesi nad Emilinu hlavu. Za jej stoličkou stála jeho žena, líca jej horeli.

„Necítim sa dobre, no ak má moja jediná európska dcéra prekvapenia, musím byť pri tom,“ ozvala sa prudko.

„Mami, toto je Roman a toto jeho rodičia. Budeme sa...“

„Prepáč, Emka, poviem to sám.“ Roman vytiahol z vázy kyticu a zachytávajúc kvapkajúcu vodu obrúskom obrátil sa k Emilinej matke Gine.

„Milá pani Šebestová, pán Šebesta, dovoľte mi požiadať vašu dcéru o ruku. Sme spolu nejaký čas, rozumieme si... No a toto sú moji rodičia.“

Gina vyzerala, akoby sa dívala na najväčšiu príšeru, akú kedy opisovali dokumentárne programy na Spektre. Potom sa obrátila k Emily a zhlboka sa nadýchla:

„Emily, verím, že ti tento človek imponuje, no nepovažujem za vhodné spečatiť takýto vzťah manželstvom. Pamätaj, že manželstvo je zväzok na celý život. Musíš si ho brať len preto, že... proste, že si sa s ním vyspala? Vari si zabudla, že naša rodina má úroveň?“ Gina sa ani nesnažila stíšiť hlas, takže ju bolo počuť až k barovému pultu.

„Nemôžeš si zobrať automechanika! Máš čas, si mladá, dobre sme ťa s otcom zabezpečili. A okrem toho, vôbec sa nepoznáte. Nie, Emily, ja a tradícia tvojej rodiny hovoríme proti.“

Atmosféru okolo stola bolo možné krájať. Romanovi rodičia sedeli neschopní pohybu a Emily tiekli po lícach slzy. Trápne ticho prerušil Emil.

„Tak ja pôjdem, ostatné si povieme doma,“ precedil cez zuby smerom k Gine. Tá sa rozbehla tesne za ním, ani sa nevydýchala.

Keď vkročili do bytu, Emil sa okamžite pobral k baru. Na to, čo chcel urobiť, sa potreboval napiť. Naozaj napiť. Po ceste neprehovoril so ženou ani slovo a bol pripravený zadusiť v zárodku akýkoľvek jej pokus o konverzáciu. TOTO nemienil riešiť v aute.

„Nalej aj mne,“ požiadala ho Gina a usadila sa v kresle.

Emil naplnil aj druhý pohár, a keď ho kládol na stolík, uvedomil si s prekvapením, že jediné, čo sa mu nechveje v celom tele, je jeho ruka. Bola pevná ako jeho rozhodnutie.